

Poštnina plačana v gotovini.

Priloga Novin.

Cena številki 1 Din.

Marijin list

**Štev. 3.
29. letnik
1933. marec 8.**

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejüje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **KLEKL JOŽEF**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Strnad.) Cena za skupen naslov letno 12 Din — na posameznoga 15 Din — v inozemstvo 40 Din, — z Novinami 100 Din. — K Marijinomi listi dobijo naročniki brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico »Priprava na srečno smrt«, v inozemstvo pa dobijo še brezplačno »Marikin ogradeček«. Za naročnike se služi letno več jezero svetih meš.

Vredništvo i uprava M. Lista: Črensovci, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Dari

Na »Dom sv. Frančiška« v Črensovcih so darüivali v dinaraj sledeči: N. Gederovci 10; Tkalec Kata, G. Bistrica 40; Žalig Marija, Črensovci 5; Šömen Andraš, Gomilica, v zahvalo sv. Antoni, ka stvar ozdravila 3; Murčič Treza, Tišina 10; Graj Marija, Sr. Bistrica 15; Horvat Martin, Sr. Bistrica, v zahvalo, ka stvar ozdravila, 10; Kocet Ivan, Črensovci, areda od Domi darüvanoga zemlišča pri pokopališči, 40; Kocet Ivan, Črensovci, dar 100; Čačić Jožef, plebanoš, Črensovci, od odane pšenice 100; Űlen Matjaš, Bratonci, nabrao na gostüvanji hčeri 27.50; Kavaš Terezija nabrala v Bjelovari 234. Darüivali so sledeči: Pavila Ivan, Skopal Olga, Milkovič Ema, Rosenberg Katica, Svoboda, Šatarak Paveo, Šoštarič Mikloš, Golubovič Ivan, Menek Jelena, N. N., vsaki 10 Din; Paljan Marija, Senčer, Vučkovič Mikloš, Branicky S., Khüne Jakob, Klinovsky, Grdan, Ern Mikloš, N. N., Sabolovič Milka, Satovič Valent, Pavila, Rojkovič Franc, Belobrk Eva, vsaki 5 Din; Hlubocky, Osim, vsaki 4 Din; Pakarič Terezija, Moretie, Fricky, vsaki 3 Din; N. N., Bosanac, N. N., Bujger, Jakopovič, Mamata Horak, Jakšič Marija, A. M., Novak Agneza, Bakič, Piškorič, Martinovič, vsaki 2 Din; Višinka M. 20; Albert Irena 6 Din. Ritlop Štefan, Črensovci, v zahvalo 10; N. gospa nabrala v Ljutomeri i po g. Munda Matjaš, kaplani, poslala 125 Din. — Oča sirot, povrni vsem obilno!

Odbor.

Sveta Terezija Deteta Jezuša

Hitro nato je škof rešio zapreke. 14. septembra 1894 je zadnja Martinova golobica zletela na Karmelsko goro. Dali so njej ime sestra Genovefa presv. obličja.

Terezika je vzkriknola: »Zdaj neman niedne žele več. Navdaja me samo hrepenenje, da bi Jezuša nad vse ljubila i da se v mojoj duši izpuni vola boža.«

Srečna je bila, da se je tudi Celina odzvala Gospodovomi zvanji. A prav bližina rodni sester je bila Tereziki vir bridkosti, ar se je odločno odpovedala vsem naravnim želim. Nedvomno si je večkrat želela tolažbe i razgovora z ljubleno Pavlinov, Marijov ali Celinov. A vsikdar se je odpovedala, ar je v samostani iskala Jezuša i ne sester. S svojov lübeznirov je obsijala vse obližje. Priznava: »Prav s pogledom na rodne sestre mi je Gospod večkrat ogreno kelih.«

Po smrti matere Genovefe se je v Karmeli oglasila težka influenza. Vse sestre zvin treh, so morale leči. Terezijo je bolezen samo raho napadnola. Z dvema tovarišicama je dvorila bolnicam. Komaj je edna izdehnola, je vmirala druga. — Poleg skrbi za betežne je Terezija oskrblavala sakristijo. Pri spomini na trpljenje i obilico dela v časi te bože preizkušnje se čüdi, kak je vse to prenesla. Sveto obhajilo, ki ga je v toj bolezni izjemno smela prejemati vsaki den, je bilo njena sreča, čeprav je v trenotkih združjenja z Bogom redkokda čutila notrašnje tolažbo. To se je njej zdelo povsem razumlivo, ar nej prejemala božega obiska sebi v zadoščenje, nego Jezuši v veselje. Med zahvalov sta jo pogosto mučili razstrešenost i zaspanost. Vnogokrat je sklenola, da bo celi den nadaljvala zahvalo, ar jo je zajtra v molitvenici tak slabo opravila.

V Jezušovom naroči

Terezija je vsikdar želela, da bi postanola sveta. Toda primerjajoč se s svetniki, je spoznala, da je med njo i njimi spodobna razlika, kak med peščenim zrnem, ki ga klačimo, ino nebotičnov gorov. — Vendar nej zgubila poguma. Bog njej ne bi dao hrepenjenja, če ga nebi šteo potišati. Ta zavest jo je sprevajala vse življenje. Čeprav mala i slabotna, je stremela po svetosti. — Zavüpala je, da njej bo Gospod poplašao svoja svoja lastna dela i njej svetost podario.

V začetki redovnega življenja je po vzori karmelskih svetnikov hodila pot pokore i strogosti. Bog pa njej je začrtao drugo, ležejšo stezo. — Pozvao jo je na duhovno bojišče, v boj lastna dela i njej svetost podario.

boji, ki naravi jemle vsako oporo — je našla mir in poniznost. — V zavesti svoje majhnosti nej poskušila, da bi se vzpela do višin bogomiselnosti.

Iskala je sredstva, da bi po pravoj, malo, kratkoj poti dospela v nebesa. — V dobi splošnega napredka, ka bogatim dvigalo nadomestuje stopnice — je znašla duhovno vzpenjačo, ki jo bo zdignola v nebesa. Odprla je Salomonove pregovore i čtela: »Što je prav mali, naj pride k meni!« (Preg. 9, 4.) V zavesti, da nej manjšega nego ona — se je približala Gospodi.

Dale je listala v svetoj knjigi proroka Izaije: »Kak mati boža svoje dete, tak vas bom tolažio. Na svojem srci vas bom nosio i vas na kolenu zibao.« (Iz 66, 13). Terezika je našla vzpenjačo: presveto Jezušovo naroče. Majhna je štela ostati, da jo bo Gospod zdigno v nebesa. Našla je bližnjico v višave: pot lübezni i zavüpanja.

Kda so jo v zadnjoj bolezni pitali, ka se pravi, pred Bogom ostati dete, je odgovorila: »To se pravi: priznati svojo ničnost i vse od Boga pričakivati, kak otrok od oče vse pričakuje. Biti dete, se pravi: biti brez skrbi — i si ne nabirati imanja. Šče pri siromakaj dobi dete vse, ka rabi. Kda pa doraste, ga oča nešče več prehranjüvati, prej: Le delaj! Zdaj se lahko sam vzdržavaš. Da ne bi čüla teh reči, nešem štela rasti, vedoč, da se sama ne morem prehraniti — to je, da si ne morem zaslužiti večnoga življenja. Zato sem ostala majhna. Imela sem samo edno opravilo: trgala sem cvetje lübezni i žrtev i sem ga nosila Gospodi v dar, da bi ga s tom razveselila.

Biti mali, se pravi: kreposti, ki jih gojimo, ne pripisavati sebi, nemisliti, da sami zmoremo to i ono, nego priznavati, da so zaklad, ki ga je položio lübi Bog svojemi deteti v roke, da se ga posluži, kak hoče. A vedno ostane zaklad Gospodova last.

Biti mali, se pravi sledjič, ne zgübiti poguma zavolo svojih napak. Deca spadnejo pogosto, pa se ne vdarijo preveč, ar so premali.«

Dobre knige

Toplo priporočamo knige Družbe sv. Mohora:

Pri Družbi sv. Mohorja, Celje dobite jako lepe knige, ki so pravoga krščanskoga düha. Posebno priporočamo lepo molitveno knigo »Zlata vrv«, štera guči od dobre spovedi. Potem zgodovino Irske pod naslovom »Irska«. Ki to knigo prečte, se zgrabi za srce i pokorno prizna, ka ešče nikaj ne trpo za svojo sveto vero. Sv. Augustina »Izpovedi« i druge lepe pripovedke se dobijo tü. Vse lahko naročite potom uredništva **Majinoga lista v Črensovelh.**

MARIJIN LIST

XXIX. letnik

Štev. 3

Marc 1933.

Spomin na dvajsetipetletnico Marijinoga lista

Zaključna pobožnost L 1930 okt. 26. na god Kristuša Krala.

Navuk g. Bakan Števana, kaplana v D. Lendavi, pred procesijov.

»Veselite se, i ponovno vam pravim: veselite se! Veselite se v Gospodi!«

Dragi verniki!

(Ad Rom. Fil. 4., 4.)

Veliki den mnogoga i velikoga dela obhajamo dnes, veliki den sadov vnoгих in velikij trüdov: Petdvajstiletnico Marijinoga lista! Zato je dnešnji den, jubilej-svetek, praznik za premurski, kršćanski narod! To je velki den Marijin, to je velki den Marijinoga lista! Zato nam je ob tom slovesnom dnevi dužnost govoriti od Marije i od Marijinoga lista! Dužnost nam je govoriti od medsebojne lübezni — zvezi med obema, štera je vezala Marijo i Marijin list 25 let najtesnejše, najglobokejše.

Govoriti moramo: Kaj je Marija za Marijin list, kaj njemi je podelila, kaj njemi je dala!

Govoriti moremo, kaj je dao Marijin list Mariji i kaj je dao nam, ki ga štemo i preberamo! Pri toj slovesnoj priliki si pogledjmo to globoko i tesno zvezo, da bi tem bole razmili i zapopadli danešnje slovesnosti! Marijo pa prosimo, da bi znali ceniti preteklost Marijinoga lista, da bi ga bili vredni v bodočnosti!

1.) »Što najde mene, najde življenje!« Ka je dala Marija Marijinomi listi? — Trojno reč: Svoje ime, samo sebe — svoje življenje, — svoj materinski blagoslov.

a) Marija je dala i izročila našemi Marijinomi listi svoje ime. Od začetka, skoz 25 let nosi naš »pobožen mesečen list« napis »Marijin list« nevtepeno poprijete Device Marije. Na prvi pogled je to čisto malo, neznatno, pravmo brezpomembno. Če pa pogledamo z duhovnimi očmi globoko v božo previdnost i po njej v zgodovino, na začetek, na 25 letno delovanje Marijinoga lista, pa bomo videli, da to ne je malenkost, brezpomembno, nego je jako važno i veliko, od šteroga je zavisilo »biti« ali »ne biti« za naš Marijin list.

Toda Marija je ne samo dala praznoga, gologa imena, nego moč svojega imena, svojo zaslombo (Varstvo). I to je važno, to je veliko za nas! Ne smo dobili samo njeno ime, nego i njegovo moč! Brez te moči, brez toga varstva i obrambe Marijin list niti vkliti nebi mogeo, še menje, da bi se razcvetao 25 let i obrodio tak obilen i bogat sad, kak ga je! Brez Marijine pomoči nebi obhajali 25 letnice njegovoga apostolskoga delovanja.

b) Marija pa je Marijinomi listi ne dala samo imena, nego tudi Samo-sebe, svoje življenje! Nejasno i nerazumljivo je to, zato obrnimo te stavek i pitajmo: Od koga i kaj je pisao 25 let naš Marijin list? Ka je njegova vsebina, jedro njegovoga pisanja? Teda bomo razumeli: Marija je darivala Samo-sebe i svoje življenje, da se napuni naš Marijin list ž njim.

Od koga je pisao v 25 letaj Marijin list? ... Od Marije, od njenoga življenja, od njenij jakosti, od njene pomoči, od njenoga varstva itd. Nemamo niednoga članka v 25 letaj, šteri nebi bio posvečen Mariji, njenomi življenji! — Marijo »Rožo skrivnostno« nam je razkrivao, da bi nam zadišala, a v svojoj dobroti, da bi nam razcvela v svojoj lepoti, da bi jo spoznali i zljubili. Rožo skrivnostno nam je odkrivao: njeno življenje, da bi čutili njeno blagodejno dišavo, da bi videli skrivnostno lepoto življenja: Poniznost dekle Gospodove, lilijo devic Device, vdanost Bogaboječnosti, »bodi mi po tvojoj volji!« Pokazao nam je Mater lepe lübezni, tolažnico žaloštnih, pribežališče grešnikov, pomočnico kršćenikov, kralico angelsko, kralico apostolov, kralico sv. čisla, kralico mera v leti bojne (1914—1918) itd.

Ka bi bio naš Marijin list brez Marije — brez njenoga bogatoga življenja? Beli papir z mrtvimi črkami, kak vsake druge novine! Prazni papir, kak püščava, sühi kak razpokana zemlja, mrtev kak jesenska polja! Što njemi je teda dao življenja, vsakoj črki, vsakšemi listi, vsakšemi zvezki, številki? Marija, Marijino življenje ga je oživelo. Marijine jakosti, Marijini zgle-di, pelde so oživele mrtve črke na mrtvom papiri! Prav pravi sv. Pismo o Njej : »Što mene najde, najde življenje!«

Kaj je ešče dala Marija Marijinomi listi? Mogoče zlato, srebro, sloves po sveti itd.? Vsega toga smo nej dobili. Hvala Bogi! Pa dobili smo ,ka je dosta potrebnejše, koristnejše i važnejše bilo za nas, to je: blagoslov nebes. »Če Gospod ne zida hiše, zabadav se trüdiyo, ki jo delajo!« Ves naš trüd, vse naše delo, vse bi bilo zabadava, če nebi meli blagoslova na njem. Ka bi nam pomagalo ešče tak lepo pisanje, tak lepe, zbrane reči, lepi navuki — brez božega blagoslova? »Ne tisti, ki seja, ne tisti, ki polejva, nego tisti je kaj, šteri daje rast!« To je: Bog, njegov blagoslov na našem deli i na našem trüdi. I te ga je

sprevajao od početka, skoz 25 let težkoga dela i velkoga trüda. I to nam je sprosila Marija, nebeška zagovornica i priprošnica Marijinoga lista. Brez njega ne bi meli danešnje slavnosti, ne bi meli toliko sadü.

Drügo pitanje je, ka je dao naš sirmaški, preprosti Marijin list Mariji — i ka je dao nam, ki smo ga šteli i prebirali? Odgovor sledi samo od sebe, iz prejšnjega.

Ka je dao Marijin list Mariji? Nikaj velikoga, nikaj izrednoga smo njoj ne mogli dati, nego to smo njoj dali, kaj joj ide. Čast i slavo, diko smo njoj skazali. To je bio glavni namen Marijinoga lista! I s tem smo njoj dali svoje srce i svojo lübezen. I s tem smo njoj dali zadosta — vse!

Na čast, slavo i diko Marijino je bio ustanovljen, za njeno diko je delao i se trüdo skoz 25 let. Tüdi denešnja slavnost je na čast i diko i zahvalo Mariji. Marijino čast i slavo je razneso med naš narod od Möre do Rabe, da je zlübo Marijo naš slovenski rod! Zato se glasi Marijina pesem kak vsakdanešnja molitev med našim lüdstvom pri deli i molitvi, v trpljenji i veselji, na polji od zore do mraka, kak v Marijinij svetiščaj na najvekse svetke. Ne smo njoj dali zlata, ne srebra, dali smo njoj čast i diko v svojoj lübezni. Marijin list je častilce i častilke dao Mariji, srca lübeča, dragocenejša od zlata i srebra.

I ka je dao Marijin list nam, ki ga prebiramo i čemo? Je mogoče nam dao zlata, srebra? Ka nam pa je dao? Življenje! Kakše življenje? Notrašnje, dühovno, bože življenje, štero ma pomen za zdaj i za večnost. Ne nam dao svetovne slave i časti, dao pa nam je krščansko gorečnost, požrtvovalnost, dao nam je detinsko pobožnost, za štero nas zavidajo drügi, ki je nemajo. Kaj nam ešče je dao i ohrano i občuvao Marijin list? Dao i ohrano nam je živo vero, dao nam je i pomnožo trdno zavüpanje, gojio i podžigao je lübezen v našij srcaj. I to so najveksi darovi bože milosti. Ne samo sreča, blaženost v tom življenji, nego večno zveličanje zavisi od njij. Dao nam je otroško srce do Boga, do Marije, do svetnikov. Sejao je med naš narod seme jakostnoga življenja: ponižnost, čistost, vsmiljenost, radodarnost, medsebojno lübezen, krščansko zavest. Vkorenino je bratovščine Marijine, Marijino lübezen. Vkorenino je lübezen do božega Srca Jezušovoga po našij faraj. Dao nam je apoštolsko požrtvovalnost i velikodüšnost za sv. Cerkev, za misijone, za sirmake i dijake. Dao je jezero tolažbe žalostnim, jezere pomoči onemoglim, jezero tanačov i navukov nevednim za življenje.

Ka nam je ešče dao Marijin list? Vzgaajao je naše očeve i matere, vzgaajao naše deklina i mladence, zgogio celo vrsto dühovnikov, vzgojo nam je misijonare i misijonarke, vzgojo

nam je mučenike i mučenice. 25 let je pomagao voditi življenje krščanskoga ljudstva proti večnosti. Od posebnoga delovanja milosti bože po Marijinom listi jaz ne bom govorio, ar to je skrito meni, od toga bodo govorile duše, če prle ne, v večnosti, pa vsemogočen i vekivečen Bog. Ka nam je dao Marijin list? Malo ali dosta? Sodite!

Petdvajstiletnico obhajamo, jubilej! Veliki den mnogoga dela i veseloga dela za Boga i za duše. Jubileji so dnevi veselja, hvale i zahvale. Veselite se, i ponovno vam pravim: veselite se — nam pravi apoštol Pavel. Ali mamo zrok se veseliti? Ali mamo zrok se zahvalivati? Bomo li cenili preteklost, da bomo vredni bodočnosti, mi i naš Marijin list? To so pitanja, na štera si morete dnes sami odgovoriti, Mariji priporočiti i izročiti! Marijin list je zadeva celoga prekmurskoga krščanskoga ljudstva. Premislite i odgovorite: »Povsod Boga! Devica Marija, mi hočemo povsod Boga! Amen.

Lelija med trnjom

Na spomin † Cigan Matjaši

Mrzeo sever je brio febr. 12. Ne nam pa ohlado lübezni, da ne bi šli na sprevod cvetoče lelije. V Žižkih, pod hš. 65. je ležala vtrgnjena ta lelija. Vtrgnjena je bila, a cvela je tem lepše ta lelija, potrgala jo smrt, zasadila jo je pa neba. Tü cvete i bo vekomaj. Na sprevod Cigan Matjaša smo se zbrali. Bio je navadni kmečki dečko, kak jezeri drügi odzvuñaj, odznatraj, v duši je pa skrivao kinče, šterih svet ne poznao. Te kinče, te velike bože dare ščemo s tem popisom odpreti i pokazati našim dragim rojakom, da bi se jih nej mogli nagledati, da bi je poželeti, da bi si je spravili vsi, posebno pa mladina.

Kotnjekova hiša v Žižkih — tak se po domače zove — je že davno zaslovela kak tiha, mirna, pobožna, prava krščanska hiša. Gospodar te hiše, ki je pred par leti vmro, je leta 1913 stopo na pot popolnejšega življenja: v tretji red sv. Franciška. Pred njim eno leto si je zvolo te red najstarejši sin, Jožef, ki je spodno v boji v Galiciji. Za njim sta pa stopila v tretji red, drügi sin, naš Matjaš i žena, mati dovica. Tak je cela družina bila z služekov deklov vred dühovna deca sv. Franciška Asiškoga.

Naš Matjaš je leta 1915 dec. 12. stopo v tretji red. Za re-dovnoga patrona je dobo sv. Jožefa. Star je bio te 22 let. Tak je bil skoro 18 let tretjerednik i to v najlepšoj mladosti, vmro pa je v 40. leti starosti kak dečko v popolnoj deviškoj čistosti.

Leta 1923 dec. 8. je najprej pristopil k tistimi šeregi tretjerednikov, štiri leta za letom ponavlja zaoblubo popolne čistosti i to daruje za sv. Mater Cerkev i njene duhovnike. Deset let je cvela ta lelija v ogradi Matere cerkvi, zdaj pa, gda je po trpljenji najlepše razcvela, jo je boža roka presadila v nebeske grede, da tu vekomaj cvete.

† Cigan Matjaš, deviški mladenec, ki je 11. februara vmro v žižkih z smrtjov pravičnih. V svetovnoj bojni je bio topničar. Čisti je šo v boj i čisti je prišo nazaj. Živo je samo za Boga i zveličanje duš.

Pokojni »Tjaš«, tak smo ga vsi zvali, tak ga je poznala cela fara i okolica, je od rane mladosti gojio v sebi želo po popolnom življenji. Da to dosegne, je nameno v samostan stopiti. A bratova i očina smrt je prekrižala njegove namene, ostao je doma i gospodaro z starov materjov. Gospodaro je v navadnom kmečkom življenji, štiri stan ga je najbolje veselilo, a gospodaro je tudi v duši. I to duševno gospodarstvo je prineslo stoteri sad, ar je popolnoma bogao svojega spovednika.

Njegov spovednik se ne spomina, da bi se pokojni gda spovedao smrtnoga greha. Nišče nikdar ne čuo ž njegovih vüst nedostojne reči, niti v šali, čisti je bio v teli i duši, deviška čistost ga je krasila. Zaslužio si je tisto lelijo, štero smo njemi v roko položili, gda je ležao na mrtvečem odri. K čistosti se je pridružila cela vrsta drugih jakosti. Molo je zbrano, molo je dosta i molo je pobožno. Dokeč njemi je zdravje dovolilo, je vsaki den ali skoro vsaki den pristopil k sv. prečiščavanji. Ta angelska hrana ga obdržala ne samo čistoga, nego rešila tudi smrtnoga greha.

Kelikokrat smo čuli iz vüst pobožnih düš, celo redovnih oseb: »Če Tjaša gledamo pred tabernaklom, se nam zdi, kak da bi sv. Alojzij klečao.« V dobro Jezušovo Srce v oltarskom svestvi se je pogrozo, gda je pri njem bio i gda je odhajao od Njega, je v dühi v njem ostao. On je bio vsikdar zdrüžen z Bogom. Do te zdrüžitvé je prišeo po premišlavanji. Vsaki den je prišo k svojimi spovedniki na sküпно premišlavanje, ne ga zadržalo nikše vreme. Ednok so ga ponočnjaki celo napadnoli na toj svetoj poti, pa li hodo naprej, čeravno je že jako slabio. Spovedao se je vsaki tjeden. Če ne mogo k premišlavanji, je poznej pozvedo za sad premišlavanja i pitao za »zdihavanje«, da se je potem vado celi den v jakosti.

Kak je goreči bio v molitvi, tak je bio goreči i v deli za božo čast. Pri vsakom cerkvenom češčenji je on bio prvi. Oltar Srca Jezušovoga na njegov god ščistiti i ovenčati, je bilo njegovo. Pri tom posli se je ednok ponesrečo i ga je samo to sladko bože Srce rešilo smrti. Z visokoga oltara je spadno znak doli na cement. Omedlo je — a ne tožo, en čas še čüto mamico v glavi, a nikše drüge nesreče neje püstito k njemi Jezušovo Srce. Jaslice gorpostaviti i shraniti, je bilo njegovo delo. Na Veliki četrtak i pri raznih slovesnostih ste ga vsikdar tam vidili pri cerkvenom opravili. Se komi čislo vtrgnolo? Popravo je Tjaš. Je komi trbelo dobro knigo ali list? Naročo je Tjaš. Je trbelo dobre liste širiti? Širio je Tjaš. Na naše domače liste, naj se pomorejo, je za 25 let naprej plačao. Pa kak je sam živo samo za Boga i njegovo čast, tak je vodo tüdi svojo držino. Njegova držina je bila vsaki den pri sv. meši i gostokrat pri sv. prečišćavanji, nešteri kak on vsaki den. Kak on, tak i njegova dekla je bila glavna nabirateljica za »Dom sv. Franciška« i pomočnica pri vsakon cerkvenom opravili. Kak on, tak i ostale kotrige družine so verno i popolno spunjavale vodilo tretjega reda. Mesečne shode obiskavati i navuke poslušati, njemi je bila najvekša radost.

Svojega verskoga osvedočenja nikdar, v nikšoj priliki ne menjao. Ostao je vsepovsedi, v cerkvi i zvüna nje, na cesti i na njivi, v mlini i na senji, v občini i tütjini, pravi katoličanec, ki je z življenjom pokazao lübezen do Boga. Raj bi vmro, kak Boga samo z ednim prostovolnim, premišlenim grehom razžalo.

Da se to življenje ne vidilo hüdomi dühi i njegovim zaveznikom, je razumlivo. Norčarili so se ž njega, vsaki je vido v njem nekšo falingo, samo v sebi ne. Pokojni je to vse brez vsake žalne reči pretrpo i darüvao na tolažbo Srci Jezušovomi. Posebno so njemi v oči metal skopost. Če bi šo v krčmo i tam plačüvao, bi ne bio skopi. Vsakomi je dao, ka je mogo, sirote

je pod streho jemao i hrano tjedne dugo, še na smrtnoj posteli je mislo na nje i njim je obleko razdelo, naj tem bo na hasek, ne ka bi v zemli prhnelo. Bogastva nesi je nikšega spravo, a teliko je dosegno s svojim rednim življenjom, da nema nikšega duga. Svojo vrednost je materi zroč i njim naročo, naj vsakomi vse redno plačajo, ne se spozabo z siromaškoga roda i držine. Po maternoj smrti je zroč svojo vrednost za siromake rojstne občine Žižki. Je mogoče bole plemenito razdeliti svojo vrednost? Podpirao je v življenji misijone i podpirati je želo tudi z nekim darom po smrti. Ne se je spozabo tudi z domače cerkve. O, če bi vsaki človek tak bio skopi, kak je pokojni Tjaš bio, sirote bi se razveselile, neba pa napunila s takšimi skopači.

Mirne narave mladenec je postao sam ogenj, gda je trbelo nastopiti proti preganjalcom krščanske vere, proti skrunitelom bože dike i zveličanja duš. Goreče je brano pravice Boga i duš nesmrtnih.

Potrplivost njegova je bila junaška. Med vnogim grajanjom, preganjanjom, trpljenjom v betegi, je ostao vsikdar potrpliv. Gda so boljšeвики iskali, ka bi vmorili njegovoga spovednika, je bio zapreti i nesmileno bit, a **za nikšo ceno ne ovadi, gde so skriti spovednik.** Junaško, z lübezni do Boga je preneso te vdarce i je darüvao Jezuš. Posebno je pa kazao potrplivost v betegi i smrti. Skoro dve leti ga je mučila plüčna bolezen. Pred dvema letoma je dobo influenco i posledice te sela na plüča. Vračo se je ves čas i dosta potrošo za pridobitev zdravja. Bilo je pa vse zaman. Svojemi spovedniki je odkrio vročo želó: **rad bi živo.** Te so njemi odgovorili: **Če Jezuš šče.** I Tjaš je pristavo taki: **»Če Jezuš šče, nači ne.«** I Jezus je šteo, naj žive, a ne na tom, negó na drugom sveti. Štiri mesece ne je zapüsto postele; ležanje ga je vse ranilo i z ran njemi je tekla obilna krv. Vsaki mesec so ga doma spovedali i prečistili, zadnjega dvakrat. Pred smrtjov dva dni je dobo ešče posebi odvezo od grehov vsaki den i popolne odpüstke. Z gorečim srcom je ponavlaó večkrate ete reči za spovednikom i sam tudi: **»Sveta Družina, Jezuš, Marija, Jožef, vam darüjem svoje trpljenje, svojo smrt. Ščem trpeti tak močno i tak dugo, kak dober Bog žele. Vse darüjem za sveto katoličansko Mater Cerkev i njene dühovnike. Z lübezni do Boga ščem vmreti.«**

Proso je Marijo, ki jo z detinskim vüpanjom častio, naj pride po njega v soboto, 11. februara, na njeni god, i ga vzeme v svoje kralstvo. Poslühnola ga je. Febr. 10. so spovednik opravili pri njem molitve za vmirajoče. Ponovo je svoje pripravnost za trpeti i vmreti za Boga i rešenje duš. Celi den

je bio vtopen v molitve i davao dobre svete domačim. Ob polnoči je spregovoro: **Ob štiraj odidem.** Domači so molili pri njem i druge dobre duše. Ena i druga ga je prosila, naj se spomeni ž njenih namenov na drugem sveti. Vsem je vse obečao. Ob štiraj so začeli moliti na čast peterim ranom Jezušovim. Da bi ga bole pazili, so stoječki molili. Opomeno je, naj pokleknejo. So pokleknoili. On moli ž njimi i zadnje reči, štere, je spregovoro so bile: Bog, o Marija! I zajtra ob pol petih je tiho zaspao. Bilo je v soboto, na god prikazni Device Marije v Lourdesi, 11. februara.

Celi dan i celo noč so premolili pri njem tretjeredniki i drugi verniki. Ne bilo tū nikše norije, nikšega kartanja, nikšega goščenja, nego sama molitev. Tak bi moglo biti pri vsakom mrtveci. V nedeljo smo ga zakopali. Osemsto ljudi je sprevodilo Tjaša na pokopališče. Na trūgi je bila korona iz živih zelenih rož, lelije so jo kinčale. Vsaki sprevodnik je čūto ka so te rože ne laž nego istina: čista je tista duša, štere telo zdaj sprevaajo. Gda so telo v drvo devali, je bilo še gibko. Mogoče zato, ka je jako dosta preklečalo v molitvi trdo, nepremeknjeno.

Spovednik njegov so tisto noč po sprevodi meli sledečo senjo: Videli so šereg prosto oblečenih ljudi, na sredi med njimi z blaženim obrazom Tjaš, prosto oblečen, kak je vsikdar bio. Šereg je popevao: Te Deum. Spevao ga je tak lepo, ka so spovednik čūtili v srci blaženi mir, kda so se zbūdili. Ka bi se te senje kem prle na istino obrnole, molimo vsi za pokojnoga Tjaša. On pa naj prosi za nas, ka mo živeli, trpeli i vmrli z lūbezni do Boga za njegovo cerkev i njene dūhovnike.

Dūhovni oča.

Najlepša molitev: sveto Čislo

»Ki je za nas s trnjom kronani bio.»

Mati bolečin! Kelko je trpelo tvoje materinsko srce, kda si zaglednola svoga Sina s trnjeov kronov na glavi. Njega, kralja nebes i zemlje, je človek, njegova stvar, kronao s trnjom. Ti zaslepljeni človek ka si to napravo! Ali se je že kda kaj spodobnoga zgodilo v celoj svetovnoj zgodovini? Zakaj so te, o trpeči Jezuš, kronali s trnjom, tebe, ki si vsakomi včino le dobro, tebe, ki si sama dobrota i lūbezen? Zakaj, povej! Zato, ar je človeče srce zaslepljeno, raj lūbi kmico kak svetloščo, raj greh kak Boga.

Tūdi jes sam v to krono, puno bolečin, vpletao trn za trnom. Kolkokrat se mi je človek smilo, či je mogeo trpeti strašne bolečine, kak malo smiljenja do tebe si najšeo pri meni.

Moj Jezuš, odpusti mi! Prosim te, vtisni v moje srce svoj trpeči obraz i svojo trnjevo krono i ne daj, da bi gda odsegamao v tvojo krono vpletao nove trne bolečin s svojimi grehi!

»Ki je za nas težki križ neseo.«

O trpeči Zveličar! Ti najsvetejši, najpravičnejši i najbouši sin boži, ti si mogeo nositi najzmetnejši križ na zemlji. Tisti leseni križ, šteroga si neseo, tisti je ešče ni bio tak žmeten. To, ka te je tak težilo, so bili **naši grehi**. Za **nas** si trikrat spadno pod križom. Za **nas** trpo strašne telovne i duševne bolečine.

Pa zakaj si trpo ti Jezuš-Bog? Zato ar se ti je smülivao človeči rod. Naše duše so ječale pod jarmom prvoga, Adamovoga greha. Naše duše si šteo odrešiti. Tvoja žela je bila, ka bi mi vsi dosegnoili oni namen, za šteroga smo stvorjeni. I samo zavolo nas, zavolo našega zveličanja si prenašao to trpljenje.

Zmisli si, predragi človek, na to— tvoj Bog, Jezuš Kristuš je za **tebe** za nas vse trpo težave križne poti. Vtisni si to globoko v srce!

O predragi zveličar! Daj mi moč, da bom tüdi jes potrpežljivo prenašao svoj križ. Jes sam si zaslužo trpljenje s svojimi grehi. Še več, zavoljo **mojih** grehov si prenašao trpljenje križne poti. O ti neizmerna dobrota! S čim naj se ti zahvalim za to tvojo velko vsmilenje? S tem, o predober Jezuš, da bom tüdi jes vedno prenašao svoje trpljenje i si z njim zaslužo tvoje večno usmiljenje!

Sv. Jožef

Oča moj si,	ti tolažiš v vüri bridkoj.
dete sem ti — —	Vse si moje
Ti me hraniš	v žitki, smrti ...
z božim telom,	V té zavüpa
ti me braniš	dete tvoje,
s svojim svetom,	Oča sladki ...
ti me vodiš	ne obvüpa ...
k mamki zlatoj,	

Nazaj!

Že na miljone i miljone našij bratov i sester je brez dela i — brez jela. Na ednoj strani velko bogastvo i razsipnost — na drugoj pa strašen glad i pomenjkanje vsega, ka bi mogli

meti po božoj pravici! Na ednoj strani na kúpe zlata — na drugoj grozno siromaštvo. To je znak denešnjega sveta. Vekši tao ljudi mora dnesden stradati i skoro kšenki delati i spravlati mastne dobičke v žepe tistij par jezer milijonarov, zastopnikom kapitalizma, šteri nema srca, šteri se šče ne nasito s krvavimi žili siromaškij delavcov i kmetov. Šteri ma zaprte oči za vso nepopisno trpljenje i stradanje milijonov! »Dajte nam dela! Dajte nam jesti! Zato, ar mi moramo živeti. Naše življenje je od Boga. Či nam je pa on dao življenje, je tudi poskrbo za to, ka svoje življenje ohranimo. Poskrbo je vsem za živež, za hrano. Mi mamo pravico do življenja«, tak prosijo, kričijo i zahtevlejo vsi oni, ki morajo zavolo nenasitnoga kapitalizma živeti slabše kak nema žival.

»Dajte nam jesti!«

A šče vekši, kak telovni glad, je glad düš miljon i miljon ljudi. Düše so mrtve, mrzle okamnele. Že pred vnogimi leti so začnoli širiti navuk, da je vera privatna stvar i nema v javnom življenji nikaj za iskati. Rivali i jo šče rivlejo skoro vsešerom iz šol, uradov, sodišč, z javnoga življenja. Nastajala so društva, ki so mela namen, trgati vero iz src ljudi, jih vzgajati brezversko i protiversko. Šteli so vladati svet brez Boga, brez vere, brez Cerkvi. V svojij gizdavi, visikij glavaj so šli tak deleč, ka so začnoli bogokletno gučati i pisati proti Bogi, proti njegovim vodstvi nad svetom. Tak strašno sovraštvo je ništerne prevzelo proti Bogi, ka so vse, ka so mogli najbolje besnoga si zmisлити, napisali i povedali proti Bogi. »Ne maramo te! Mi smo sami vladali i vodili svet! Brez tebe!«

Že leta 1848 je zapisao oča socialistov, Proudhon, reči, takše reči, ka so se šče nikdar ne čtele v človečem jeziki. Tak grozovite i strašne so. Pisao je: »Naj se iz človečega govora izloči ime bože... Prva dužnost razumnoga človeka je, da za vsigdar iz svojega düha vrže miseo božo, zato ar či gli Bog je, je neprijateo naše nature... Večni Oča — ti si zmagao, pa ti je nišče ne nasprotüvao... In zdaj, glej, si vržen s trona, tvoje ime, ki je bilo tak dolgo zadnja reč modrijani, moč vladara, vüpanje siromaki, pribežališče spokorjenomi grešniki, tvoje ime de se odsegmao sprejemalo samo z zaničavanjom, s preklinjanjom, zato, ka je Bog nespametnost i nesramnost... Bog, ne vtikaj se v naše posle, zato ka jaz, ki sam prišeo zdaj k pameti in se te več ne bojim, z rokov proti nebi prisegam, da si ti morilec moje pameti, strašilo moje vesti.« — Predragi! **Strasne reči!** Ali se šče more človek, stvar boža, bole upreti svojemi Stvoriteli — Bogi?

Človečanstvo je bole poslušalo takšne krive proroke kak Boga samoga. I kama je prišlo? Samo poglednite malo okoli sebe, pa te vidli sami zadosta dobro. Državniki so vodili svet brez Boga i ga šče vodijo. Pa kama so ga pripelali? Bole so že ne mogli zavoziti.

V vsem življenji na zemli je glad: telovni i duševni!

Kama je svet prišeo brez Boga?

Zato pa, či ščemo priti vō s tej velikij nevol, obrnimo se vsi nazaj k Bogi. Dosta lūdi je že obvūpalo. Pravijo, ka nega več pomoči. »Nemremo si več pomagati, ka bi se rešili s tej velikij nevol.« Tak pravijo. Istina je. Nega druge pomoči, kak je ta, ka se človečanstvo obrne nazaj k Bogi. **Samo pri njem je pomoč.** Zato pa ne obvūpajmo. Kristušova oblūba nam mora biti v tolažbo: »I na to pečino bom zidao svojo Cerkev i peklena vrata je ne bodo premagala!« Bog mora priti nazaj v naša srca, v naše družine, v naše šole, v sodišča i v vso javno življenje. To je naše delo, naša rešitev. Poživimo svoje mrtve, od krivij prerokov zapelane duše. Vtišimo glad našij dūš. S kom? S gostim svetim obhajilom. Naš čas nūca močnij i delavnij lūdi za zmago sirmaškoga delavskoga i kmečkoga stana. Či si sami ne bomo pomagali, te se ne včakamo boših časov.

Či ščemo svoje pravice dobiti nazaj, se moremo za boj za nje dobro pripraviti. **Najprle prenoviti v Kristušovom dūhi vsi sami sebe!** Moramo si nabrati duševnij moči i to moremo najbole v sv. obhajili. Naše življenje more postati takše, kak je bilo življenje prvih kristjanov. Prvi kristjani so k stoli življenja i moči pristopali vsakši den. Skūpno tūdi mi pristopajmo k vsebini življenja kak največkrat. Denešnji svet najbolje potrebuje močnij, globoko vernij lūdi. Zato moramo pogosto premajati krūh močnij. Goreči moramo biti, kak so bili apoštolje, ki so z gorečnostjov oznanjali smrt Gospodovo. Svojo gorečnost i moč so zajemali iz keliha Gospodovoga. V najsvetejšim Svestvi dobimo tūdi mi moči, da se bomo mogli nevstrašno boriti proti brezverskomi i protiverskomi mišlenji denešnjega časa, proti kapitalizmi, proti vsemi, ka je krivo, da nas na milijone i milijone teži dūšni i telovni glad!

Vsa naša moč je v Jezui!

Pravijo ništerni, da je naša vera že mrtva. Za denešnje čase nema več pomena. Preživela se je. Nema več tiste moči življenja, ka bi svet znova oživila, kak ga je oživila za svojij prvij časov, kda je premagala brez orožja mogočno rimsko-pogansko državo. Denešnji svet je že čisto poganski. Naša Cerkev se trūdi, da bi ga prenovila, spreobrnila, pa nema več moči. Bije

njoj zdaj zadnja vora. Tak njoj dnesden mnogo pravi. Pa, predragi, tej, šteri tak gučijo, tej ne poznajo naše vere, naše Cerkvi.

Šče ma ona v sebi življenje i moč, ka more prenoviti celi svet! Naša Cerkev je naprej živeči Kristuš! Kristuš je tisti fundament, na šterom stoji naša Cerkev, naša vera! Zato se ne bojmo za njo! Kristušova Cerkev de stala do konca sveta! To nam davle tolažbo v tej strašnij časaj, kda se zagriženi sovražniki Kristušovi zaganjajo v njegovo ustanovitev — v njegovo Cerkev, v šteroj mi živemo. Za Cerkev Kristušovo se ne trbej bojati! A, predragi, bojati se pa moremo vsi ednoga! »Koga pa«, te pitali. Bojati se moremo toga, ka nas ne bi Kristušovi sovražniki preslepili! **Bojati se moremo, ka nas ne bi valovi brezboštva odtrgnoli vkrej od Cerkve, vkrej od njegove vere!** Toga se moremo bojati! Naša sveta dužnost je, da se trdno sklenemo s fundamentom naše Cerkve, s Kristušom samim. Či smo mi **močno »zvezani« s Kristušom** — Bogom, ge je te tekša sila i moč na zemli, ka bi nas mogla ločiti od njega »našega Odrešenika, najbošega pastira — Boga.« Pitam vas, predragi, ge je takša sila? Nega je!

A na edno ne pozabimo, mi moremo biti z njim — **Kristušom — Bogom trdno sklenjeni!** To je naša dužnost, či ščemo biti sinovi i hčere sv. matere Cerkvi. **Močna more biti vez med nami i Jezušom Kristušom!** Najbole se pa združimo z Jezušom pri sv. obhajili. Tam prejmemo Jezusa samoga. To svestvo je središče vere i največša skrivnost vere, najvišiša milost i najglobša tolažba: »Jaz ostanem z vami vse dni do konca sveta« i »Što najde mene, najde življenje.«

To najbole vsem priporočamo. Ka je to? **Molitev za Mater-cerkev i njene duhovnike.** Vekše tolažbe nega za razžaljeno Srce Jezušovo! Vekšega haska nega za naše duše! Vekše potreboče nega na sveti! Bole ostroga orožja nega proti božim sovražnikom. Dnesden najbole žaliyo Boga, ki so se združili, da ga vržejo s sveta. To so **brezbožniki**, šterih društvo je prišlo že tudi prek meje naše države. Sam Jezuš j epravo, da se pokolenje hüdoga duha da vrči z sveta samo z **molitevjav i postom.** On sam je obečao, da, **ki moli, bo posluhnjen.** Za Cerkev moliti pomeni, moliti za vse Jezušove dušice. Za duhovnike moliti, pomeni za samoga Jezusa moliti, ar so duhovniki njegovi namestniki. Što ne previdi, ka je ta molitev največša tolažba za bože Srce! I što ne spozna, ka ta molitev nosi največ blagoslova. Ki tak moli, ma tao vu povrnenji vseh grešnikov,

vu krsti vseh poganov, vu stanovitnosti vseh nedužnih, vu jakostaj vseh pravičnih, vu zmagi sv. Cerkve po širokom sveti. Sodnji den odkrije do nebe segajoče kinče, štere so nam spravile molitve za Cerkev i njene duhovnike. Dajmo pa svojoj molitvi dober dihek z zatajuvanjom. Kaj se zatajimo v jeli, kaj v kadili, pred vsem pa v guči. Gučimo samo tisto, ka de Jezusi na veselje. Svoje molitve pa zročimo na čast sv. Držini, Jezusi, Mariji i sv. Jožefi.

Blagoslovljena med ženami

(Za svetek oznanenja Marijinoga)

Duga leta je človeči rod želno pričaküvao oblüblenoga Odrešenika. Vrata v nebesa so bila zaprta. Düše pravičnih že več jezer let čakajo, da pride boži poslanec i jih pozove s sebov v nebesa. — Prišeo bo. Iz kralvske družine Davidove bo, ki bo zakralüvao nad celim svetom i njegovomi kralstvu ne bo konca. Tak je povedao prorok Izaija: »Glej, devica bo poprijela i rodila sina i imenüvala bo ime njegovo Imanuel (ka pomeni Bog z nami) (Iz 7, 14). Iz Davidove družine! Štera bo tista srečna žena, ki bo rodila oblüblenoga Odrešenika? Toga neznao nišče. Ali lahko si mislimo, kak vroče i skrivne že je gojila vsakša žena, ki je bila po rojstvu iz Davidovoga roda, da bi si Bog njo odebrao za mater krala vseh kralov. Že kak mlada deklica je lahko vsakša vüpala, da bo ona tista srečna, če je samo znala, da je iz Davidove krvi.

V Nazareti je živela pobožna, ponizna, sveta devica Marija. Nazvüna dekla kak vsakša drüga sirmaška judovska deklica. Tüdi ona je shajala iz Davidovöga roda, čeravno je ne tak zgle-dala. Njena mati Ana je bila siromaška. Tak tüdi Marija bi lahko vüpala, da bo ona tista srečna mati, štero bodo občüdüvali vsi narodi zemle. Toda v svojoj svetoj poniznosti na kaj takšega niti misliti ne vüpala. To bo že drüga tak srečna, ki je bole bogata i bole glasovite družine. Kral vseh kralov ja ne bo meo tak sirmaške matere! Poleg toga se je že v mladosti odpovednola vsakšemi deteti, tüdi časti Odrešenikove matere. Zaročila se je zato ravnotak z deviškim Jožefom, toda samo pod pogojom, da njeno devištvo ostane nedoteknjeno. Jožef naj bi skrbo za hrano, za drva itd., Marija bi pa kühala, prala itd. Drüge zakonske dolžnosti ne štela sprijeti. Jožef je privolo, ar je bio sam čistoga življenja.

Marija je navekše molila. Ne je bila navezana na nikaj zemelskoga. Njena düša je plavala v lepšij krajinaj. Ednoga dneva, gda je tüdi bila tak zatoplena v molitev v domačoj hiši,

začuje angelski glas: »Zdrava, milosti puna, Gospod s tebov, blagoslovljena ti med ženami!« (Luk 1, 28). Marija se prestraši. Ne razmi toga pozdrava. Milosti puna, blagoslovljena med ženami, ka se to pravi? Pa jo angeo pomiri, rekoč: »Ne boj se, Marija, milost si najšla pri Bogi. Glej, poprijela boš i rodila sina, šteromi daj ime Jezuš. Te bo velki i sin Najvišešnjega; Gospod Bog njemi da tron njegovega oče Davida i bo kraljuvao v hiši Jakobovoj na veke i njegovemi kraljestvi ne bo konca« (Luk 1, 30—34). Kakša drugá žena se od veselja ne bi znala kama djati, če bi njoj angeo kaj takšega nazvesto. Naznanila bi svojo rodbini i celoj vesi, ka se z njov zgodilo. Marija pa ostane mirna. Gvišno se je tudi ona razveselila toga oznanila. Kak se ne bi! Ali ostala je ponizna, skrita. — Bila je navadna pobožna dekla i dobi tak visoki obisk. Sam Bog jo je obiskao po svojem zastopniki angeli i jo pozdravo, kak ešče ne pozdravo nikdar nihče nikoga: **Zdrava, milosti puna, Gospod je s tebov, blagoslovljena ti med ženami!** S tem pozdravom njoj je sam Bog skazao čast, kakše ešče ne dao niednomi živomi stvorenji i je ne bo dao. I ka njoj nazvesti? Da bo ona tista presrečna mati, ki bo rodila odrešenika. Izmed vnogih jezer židovskih dekeo, ki bi rade dosegnole to milost pri Bogi, je ravno ona — Marija tista srečna, ki je mogoče najmenje pričakivala kaj takšega! Pa se taki spomni na svojo oblübo devištva. »Kak se bo to zgodilo, če pa moža ne poznam?« (Luk 1, 34). Marija je tak lübila svoje devištvo, da se ne mogla taki odločiti za bože materinstvo, ar te več ne more biti devica, tak si je mislila. Angeli to tudi pove. Kak rešiti svoje devištvo? Pa jo angeo potolaži. Njeno devištvo ne bo nikaj trpelo, ar bo poprijela na čüdežen način od Düha Svetoga. I ka odgovori Marija? Preproste, ali pomenlive reči: »Ovo, službenica Gospodova, naj mi bo reči tvojoj!« (Luk 1, 38). Vdana v božo volo i ponizna, kak je bila, drugo ne mogla odogovoriti: Ti si Gospod, moj Bog, delaj z menov, kak ti ščeš. Jaz sem samo slepa šker v tvojih rokaj. V hipi, kak je Marija privolila z rečmi: Ovo, službenica Gospodova, je poprijela v svojo utrobo samoga Boga i od toga hipa naprej je bila Marija živi tabernakel. Ne je bila več sama, nego z Bogom je bia združena ešče bole tesno kak mi, gda ga sprejememo v sv. hoštiji. I to noć i den vseh devet mesecov, kak je bila noseča.

Kak srečna je bila Marija od te minute naprej, si lahko mislimo. Posebno zdaj ka je pod srcom začütüla prve znake novoga življenja. Ne je mogla strpeti več doma, nego se je odpravila k svojoj tetici Elizabeti — matere gvišno več ne mela. — da njoj naznani svoje veselje.

O Marija, ki si s svojov krvjov hranila telo našega Gospoda Jezusa Kristuša, šteroga vsakši den lahko k sebi jemlemo pri sv. obhajili, prosi za nas svojega ljublenoga sina, da nas občuva nečistoga greha. sl.

CERKVENI GLASI

Beteg Prezvišenoga g. püšpeka. Naš g. püšpek so januara nevarno zbetežali. Zdaj so že bouši. Molimo za svojega višišega pastera!

Katoličani Jugoslavije. L. 1932 je bilo v Jugoslaviji 20 katoličanskih püšpekij s 5.607.212 verniki. Najvekša püšpekija je v Zagrebi; ma 1.661.668 katoličanov i 375 far, nadpüšpeka dr. Bauera i dva pomožniva püšpeka. — Druga po velikosti je naša mariborska püšpekija: ma 612.556 vernikov i 259 far; püšpek dr. Andrej Karlin i pomožni püšpek dr. Ivan Tomažič. — Na 3 .mesti je ljubljanska püšpekija; ma 516.132 katoličanov v 272 faraj, püšpek dr. Gregor Rožman. — Belgrajska püšpekija je na 14. mesti; ma 66.000 katoličanov i je razdeljena na 10 far. — Najmenša püšpekija je kotorska, ki ma samo 16.235 katoličanov v 20 faraj. Ta püšpekija je malo vekša kak polovica fare sv. Petra v Ljubljani; ta fara ma naimre 28.590 düš.

Sveto leto. Na sveti post (lani) so rimski papa meli govor na radio. Želeli so vsem püšpekem, dühovnikom i vernikom blažene svetke pa povedali, da se bo na spomin 1900 letnice Kristušove smrti obhajalo sv. leto od 2. aprila 1933 do 2. aprila 1934. — Pripravimo se na sv. leto! Zdaj v posti preišlavlmo Kristušovo trpljenje: trpo je z lübezni do nas, mi ga pa žalimo. Poboušajmo se i ne delajmo smrtnoga greha. Tak bomo najlepše obslüzavali sveti spomin Kristušovoga odrešenja!

Spomin Marijinoga prikazüvanja v Lurdi. Vsaki katoličan zna, da je Lurd na Francoskom slavna boža pot, kama hodijo vnožine romarov i kde se po Marijinoy priprošnji dogajajo čüdivita ozdravljenja. Letos 11. februara je minolo 75 let od začetka te bože poti; ta den se je naimre Marija (obprvim) prikazala malož Bernardki. Lurd je postano kraj, kde Bog po Mariji ozdravla vnoge betege na teli, šče več pa na düši. — V mnogih naših hišaj mamo podobno lürške Marije. Častimo jo i prosimo za njeno priprošnjo pri Bogi!

Kardinali. Za rimskim papom opravljajo največše cerkvene slüžbe kardinali, ki tüdi volijo papo. Vseh kardinalov sme biti 70. Zdaj jih je samo 53. Od teh je 24 v Rimi, da pomagajo sv. oči pri valđanji Cerkve. Izven Rima jih pa je 29; tej so püšpeki i nadpüšpeki.

Misijoni v Alaski. Alaska je najsevernejša pokrajina v Ameriki. Tü je 9 mesecov zima, mráz je dosta vekši kak je blo pri nas 1929. leta. Misijonarje obiskavlejo domače lüdi v zimi v stanüvanjaj pod zemlov. V leti nemrejo misijonariti, ar te lüdje odidejo na ribji lov. — Občüdüvati moramo pač misijonare,* ki tak goreče iščejo düše i se ne bojijo trpljenja. Mi se pa čemerimo, če nam Bog pošle včas kakši križ!

Smrt brezbožnika. Vnogi preganjalci krščanstva so mrlí strašne smrti. Pisec Percival Phillips je napisao od zadnjih dni bivšega predsednika ruske sovjetske republike Lenina sledeče: »Te človek, ki je hladnokrvno dao vmoriti prek dva miliona lüdi (Rusov), je dobo težki beteg. Njegov razum se njemi je pomali zblodo; vse je včino, da se

oslobodi toga betega ali je zaman. Nazadnje je živo v mestu Gorki nedeleč od Moskve. Beteg ga je tak napadao, da se je plazil po zemlji kak divjastvar i proso za odpušcanje svojih hüdobj. — Što se bojuje proti Kristuši je gvišno premagani.

Nekaj od papov. Na stolici sv. Petra v Rimi je bilo vse vkup 260 pap. Zdašnji sv. Oča Pij XI. so 261. Od prvih 30 pap je bilo 29 mantrnikov. Vseh pap mantrnikov je 33. Med papi je 82 svetnikov, 104 so bili rimskoga pokolenja, 103 jih je bilo iz drugih krajev Italije, 15 je bilo Francozov, 9 Grkov, 7 Némcov, ostali pa drugih narodnosti. — Najduže je vladal sv. Peter: 32 let; 6 jih je vladalo več kak 23 let, 11 pap več kak 11 let, 30 menje kak edno leto, 9 pa menje kak dober mesec.

Bog je pravičen. Na Francoskom je prišeo zimski večer v hišo siromaškoga kmeta potujoči agent i proso, če bi se smeo malo segreti. Kda je šeo vert iti po drva, pravi agent: »Te križ s stene vzemite pa zakurite!« »Ne, ne!« kriči kmet i beži po drva. Te čas pa brezbožnež vzeme križ s stene, stene noge Gospodove i vrže vse v peč. Naskori pa se je napoto vó, pa je ne mogeo iti, nego je kričao: »Noge so mi potrte i mi gorijo.« Nesli so ga v hišo, on je pa li dele kričao, ka ma potrete noge. Pozvali so duhovnika, ali prišeo je prekesno, brezbožnež je priel mro. — Včasih Bog na mestu pokaštiga bogokletnika.

Protiverska boljševiska pet-letka. Boljševiki v Rusiji ščejo vničiti vse, ka je krščanskoga. To ščejo tak napraviti v 5 letaj. Letos 1933. mora biti v Rusiji zapreta zadnja verska šola letos: vsaki veren uradnik mora zglibiti službo, prepovedati se moreja vse verske knige. L. 1934 bodo vsi verski služabniki pregnani prek meje. L. 1933. bo država vzela vsa cerkvena poslopja vsake vere. L. 1936. pa ščejo zbrisati i odpraviti vse, ka spominja na Boga. — Vidite, to so hlapci hüdoga duha. Ali, či glih ve, ka je krščanskoga, vničijo, duš ne morejo spremeniti! — Kristjani, vidite ka se že godi na sveti! Boga ščejo odstaviti. Ali je pa zato ne čüda, če nam Bo gpošila nevole, če pa svet tak proti Njemi dela!

Srečna družina. V Tylburni v Belgiji je lani meo novo mešo Frančšek Hovers iz družbe presv. Srca Jezušovoga. Družina, iz štere je te novomešnik, je štela 9 dece. Šest bratov je stopilo v to družbo, tri sestre so pa tüdi šle v edno družbo. — Nenavadna sreča za stariše, ki so svojo deco tak dobro vzgojili.

Novi svetek. Sv. stolica je določila za vso Cerkev svetek Marijinoga materinstva. Obhajali ga bomo 11. oktobra. Marija, boža Mati, mora biti vzornica vsakoj krščanskoj materi!

Katoličani i radio. Ameriški katoličani dobro znajo, kak velkoga pomena je radio. Na radio majo tak zvane »katoličanske vóre«, v šterih razni govorniki gučijo od Kristuša i njegove Cerkvi. Tak spoznajo katoličanske istine tüdi tisti, ki ne hodijo v cerkev. Lani so meli takše govore na 49 radio-oddajnih postajaj. — To je tüdi misijon, po šterom se boža reč širi po celom sveti!

Brez vere — lüdožrec. Znameniti revolucionar Henry Rachefort je bio zavolo hüdodelstev pregnani v pokrajino Novo Kaledonijo. Ednok sreča tü ednoga divjaka, ki je pa že bio kristjan. Kda vidi, ka divjak moli čialo, zakriči revolucionar: »Ka je že ta bedarija se prišla?« Spreobrnjeni divjak njemi pa mirno pravi: »Boga zahvali. Če katoličanski misijonar ne bi prišeo v naše kraje, te bi tebe že zdaj pojeli. Ali ne veš, ka je naš rod lüdi jo, priel kak je bio pokristjanjeni? Viš, či bi jaz ne bio kristjan, bi zdaj meo s tebe dobro večerjo!«